

sig at være i risiko for asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, tager asylmyndighederne således efter de gældende regler stilling til, om udlændingen må udsendes, jf. udlændingelovens § 31.

De beskyttelseshensyn, der ligger bag bestemmelsen i udlændingelovens § 31, sikrer respekten for Danmarks internationale forpligtelser, herunder det absolute refoulementsforbud i EMRK artikel 3 og refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33.

I sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, viser de hidtidige – om end begrænsede – erfaringer, at det er et selvstændigt spørgsmål, om udlændingen på grund af de forhold, der har ført til, at den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed, eller på grund af den medieopmærksomhed, som disse sager efter omstændighederne får, bliver profileret i forhold til hjemlandets myndigheder i en sådan grad, at udlændingen ikke kan udsendes.

I model 1 tænkes denne ordning ændret, således at afgørelsen om udsendelse af en udlænding, der må anses for en fare for statens sikkerhed, og som følge heraf er udvist, træffes af domstolene ud fra et ønske om at skabe en mere enstrengt behandling.

Til brug for en sådan afgørelse vil domstolene skulle kunne inddrage Flygtningenævnets viden og ekspertise.

Arbejdsgruppen er opmærksom på, at Flygtningenævnet hidtil har haft enekompetence i sager om udlændingelovens § 31, og at Flygtningenævnet har en betydelig erfaring med behandlingen af denne type sager. Arbejdsgruppen er desuden opmærksom på, at Flygtningenævnet helt generelt er et nævn, der træffer endelige administrative afgørelser, og at Flygtningenævnet ikke i øvrigt har til opgave at skulle afgive særlige fagkyndige udtalelser. Det bemærkes i den forbindelse, at Flygtningenævnet tidligere, jf. den dagældende udlændingelovs § 57, stk. 1, skulle afgive udtalelser til anklagemyndigheden, forinden der under en straffesag blev nedlagt påstand om udvisning af en udlænding, der havde opholdstilladelse som flygtning.

Efter arbejdsgruppens opfattelse bør domstolene skriftligt kunne anmode Flygtningenævnet om en udtalelse.

Retten skal i en sådan skriftlig anmodning præcist angive temaet for høringen af Flygtningenævnet. Partsprocessen sker ved domstolens behandling af sagen, og Flygtningenævnet afgiver til brug herfor en sagkyndig udtalelse i en proces, hvorfor udlændingen ikke har partsrettigheder direkte i forhold til Flygtningenævnet. Arbejdsgruppen forudsætter, at der udarbejdes en mere generel vejledning om, hvordan kom-

munikationen mellem domstolene og Flygtningenævnet skal tilrettelægges i denne type sager.

Det er retten, der har ansvaret for oplysningen af sagen, herunder udarbejdelse af høringstemaer m.v. Flygtningenævnet skal være i stand til at afgive udtalelse uden selv at skulle foretage høringer m.v. Alle asylrelevante oplysninger, herunder ansøgerens asyloforklaring, bør således foreligge for nævnet sammen med udførlige processkrifter fra sagens parter, hvor disse forholder sig til sagens asylrelevante oplysninger. Det bør sikres, at retten forinden tillige har hørt Udlændingesservice om styrelsens praksis og baggrundsmateriale i forhold til det omhandlede land.

Den skriftlige høring fra retten skal således omfatte alle relevante akter i sagen, herunder en eventuel tidligere asylsag, og eventuelt være vedlagt en udtalelse fra PET om sagens eventuelle forgreninger til udlændet, herunder til udlændingens hjemland. I de tilfælde, hvor udlændingen ikke tidligere har søgt om asyl, vil retten inden høring af Flygtningenævnet skulle foranstalte en indenretlig afhøring af den pågældende om dennes eventuelle asylrelevante forhold. Det må i alle sager forudsættes, at rettens høring af Flygtningenævnet indeholder en aktuel redegørelse for de forhold, som udlændingen måtte anse for asylrelevante.

Det forudsættes, at Flygtningenævnet – der alene skal behandle sagen på skriftligt grundlag – ikke skal forholde sig til troværdigheden af et påberåbt asylmotiv, men at denne vurdering foretages af retten. Der kan i den forbindelse henvises til den tidligere ordning, hvorefter nævnet afgav udtalelser til brug for anklagemyndigheden i sager om udvisning ved dom, jf. udlændingelovens dagældende § 57, stk. 1.

Efter arbejdsgruppens opfattelse er det hensigtsmæssigt, at der ved Flygtningenævnets behandling af denne type sager medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. princippet i udlændingelovens § 53, stk. 6.

Flygtningenævnet har i forbindelse med afgivelsen af sin udtalelse ikke adgang til det fortrolige materiale, der er fremlagt for retten.

Flygtningenævnets udtalelse skal indeholde følgende elementer:

- En omtale af den generelle asylretlige praksis i forhold til det konkrete relevante udsendelsesland
- En omtale af det relevante baggrundsmateriale
- Den asylretlige relevans af sagens oplysninger, hvori det blandt andet vil indgå, om udlændingen, jf. den ovennævnte udtalelse fra PET, har tilknytning til en organisation eller lignende i hjemlandet